

Mas Rovira

Santa Maria d'Oló

Ubicació

Comarca:	Moianès
Lloc/Adreça:	Sector central del terme municipal
Emplaçament	Carretera local des d'Oló cap a Sant Joan d'Oló uns 2,5 km
Alçada:	650

Coordenades:

Latitud:	41.85945
Longitud:	2.03929
UTM Est (X):	420261
UTM Nord (Y):	4634617

Classificació

Número de fitxa	08258-97
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Segle	XIX-XX
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Residencial
Titularitat	Privada
Titular:	08258A005000840000AJ
Autoria de la fitxa	Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa:	dc., 08/01/2020 - 01:00

Descripció

Casa de pagès reconstruïda modernament sobre antigues casetes més petites que abans formaven un carrer rural. Es troba emplaçada vora el camí que uneix Oló i Sant Joan d'Oló, molt a prop d'una gran superfície de granges que inclouen la casa de cal Felip, de la mateixa propietat. Consta d'un cos residencial de planta més

o menys quadrada (amb planta baixa més dos pisos). L'edificació conserva part dels murs perimetrals de pedra de les casetes antigues i, a la planta baixa, les estances on hi havia cellers i estables, amb cobertes de volta catalana. També es conserva un portal amb brancals i llinda de pedra, situat a migdia. Per aquesta part l'edificació es va ampliar amb una àmplia terrassa. Els murs de la casa són actualment arrebossats i pintats, i totes les finestres i la resta d'elements exteriors són de construcció moderna.

Observacions:

Inclusa al Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable de Santa Maria d'Oló amb el num. 26 (Pla Especial Urbanístic 2011)

Informació oral facilitada per Llorenç Rovira Armenteres

Història

Originàriament a l'indret on avui hi ha la casa anomenada mas Rovira hi havia un raval rural conegut com a Carrer de Peucalcó. Era un conjunt de casetes adossades molt petites que es devia originar al segle XIX, com altres ravals pagesos similars, coincidint amb el moment d'expansió de la vinya. Les cases es van construir en terrenys que devien ser del mas Tosselles, proper a la zona però avui derruït. Molt a prop també hi havia la casa de cal Felip, que avui encara es conserva i ha quedat envoltada per les naus de la granja. Concretament, el Carrer de Peucalcó era format per sis cases. D'oest a est: cal Pau, cal Clavell, Cal Bisquera, cal Fuster, cal Guetsira i cal Rector. A part, hi havia la ja esmentada de cal Felip, una mica més a ponent. Aquesta última era la casa més gran i possiblement la més antiga del barri. Cada casa tenia el seu tros de terreny, amb vinyes i oliveres. Les cases del carrer es devien abandonar a finals del segle XIX o principis del XX, després de la crisi de la fil·loxera. En un llistat de cases rurals de 1930 cal Rector, cal Clavell i cal Fuster ja consten com a no habitades.

En canvi, cal Felip sí que era habitada. A la dècada de 1920 Magí Rovira n'era el masover i hi menava terres. Després va anar de masover a la Careta, junt amb la seva esposa Ramona Armenteres, i s'hi van estar 26 anys. Quan entorn de 1954 es va posar a la venda la casa de cal Felip la família Rovira es va decidir a comprar-la, ja que encara hi treballaven les terres. Primer es van instal·lar a cal Felip i hi van fer algunes reformes. Aleshores les cases de Peucalcó feia temps que estaven desocupades i en procés de ruïna. Els Rovira van anar comprant les casetes amb els seus terrenys per tal d'agrupar la propietat. Entorn de 1970 es van decidir a reconstruir la casa de cal Pau, que era que la que estava en millors condicions, i part de les adjacents. Però la major part de l'habitatge es va haver de construir de nou, i la resta de casetes es va acabar arrasant. A aquesta nova edificació se la va denominar mas Rovira. Al voltant d'aquests anys es van anar construint també les naus de la granja que actualment envolten la casa de cal Felip. Llorenç Rovira Armenteres, fill de Magí i Ramona, va tenir molt interès en l'arranjament del camí que comunica amb el nucli d'Oló, anomenat camí de la Salada, ja que era una infraestructura fonamental per poder tirar endavant l'explotació agropecuària. L'asfaltat es va fer entorn de 1980, sent alcalde Joan Vilà. Anteriorment hi havia un camí de carro que tenia un pendent encara més acusat que l'actual.

Bibliografia

FERRER, Llorenç i altres (1991). "Època moderna i contemporània", Oló, un poble, una història. Associació Castell d'Oló, Santa Maria d'Oló, p. 108

SOLÀ BACH, Sebastià (2011). Pla Especial Urbanístic del Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable. Municipi de Santa Maria d'Oló, fitxa núm. 26.

